

Kapitola **Fascinace předávanými příběhy**

úsek	text	datum	Shrnutí odstavce
------	------	-------	------------------

Jistě jste si všimli, jak děti visí na vypravěči příběhu, nebo jak dospělí odmítají opustit sledování nějakého filmu. Televizní reklamy jsou založeny na předpokladu, že diváci, kteří začali sledovat nějaký filmový příběh, to kvůli vložené reklamě nevypnou, ale vyčkají, až přestávka na reklamu skončí, a oni budou moci příběh sledovat dál.

Stejně působí i seriály, ať už starověké, jako Příběhy tisíce a jedné noci, nebo novodobé tištěné, mluvené či ve videopodobě.

Z kapitoly "Jak vzniká reálný příběh" vyplynulo, že pro AA je sestavení příběhu z prožitých událostí sice každodenní rutina, ale na druhé straně jde o proces mimořádně náročný. Příležitost okoukat nebo vyslechnout příběh už hotový se rovná nalezení malého pokladu. Mnohá zvířata mají zabudovanou schopnost napodobování (jejich mozek obsahuje "zrcadlové neurony"). K čemu by A-subjekt potřeboval zrcadlové neurony, pokud by napodobování nebylo životně důležité?

Otázka1 Jak moc je výhodnější převzít hotový příběh ve srovnání s jeho konstruováním?

K nalezení aspoň cesty k získání odpovědi si připomeňme, že příběh se konstruuje od přítomnosti do minulosti. Dále že zprvu vzniknou příběhy délky 2, a jejich porovnáváním se slepují do delších celků. Tyto celky jsou ovšem ježaté a košaté, a musí proběhnout jejich třibení.

Uvažme konstrukci příběhu o 10 položkách seznamu.

Předpokládejme, že z mnoha pokusů o příběh je použitelných 20%. Začneme P10.

Jemu předchází seznam položek, které P10 předcházely. Označme je $U(9,1)$, $U(9,2)$, $U(9,3)$, ..., $U(9,n)$. AA z nich sestrojí "n" příběhů $U(9,1) \rightarrow P10$, $U(9,2) \rightarrow P10$, ..., $U(9,n) \rightarrow P10$.

Mezi těmito příběhy musí vyloučit ty, které jsou antecepčně málo nadějně. Připusťme, že zbudou 2 nadějně: $P(9,1)$ a $P(9,2)$

(přejmenovali jsme ony vybrané $U(9,k)$ a $U(9,i)$)

Předpokládejme dále, že indukci budeme postupovat od $P9$ podobně k $P8$, pak k $P7$, atd.

Pak máme 2 příběhy $P9$, 4 příběhy $P8$, ... 512 příběhů u $P1$.

Všechny tyto příběhy je nutno projít a vyzkoušet, zda jsou antecepčně použitelné.

Příběh o 10 prvcích seznamu lze rovněž alternativně vyslechnout a převzít hotový. Vyprávění příběhu samo vede rovnoběžně se směrem času, a jeho vyslechnutím dojde i prvnímu antecepčnímu hodnocení antecepčním aparátem.

Lze tedy za 20% předpokladu využitelnosti generovaných příběhů odhadnout, že převzetí hotového 10-členného příběhu je asi 500 x levnější, než jeho sestavení.

Tomu odpovídá i zkušenost, že mnohá zvířata učí svá mláďata různým dovednostem. A rovněž smutné zjištění, že mnohá mláďata zachráněná a vychovaná lidmi, později ve volné přírodě neobstojí. Pravděpodobně proto, že se nenačila hotové příběhy od svých rodičů, a na jejich znovuobjevení jim nebyl dopřán čas.

Otázka2 Proč mnozí mladiství začnou odmítat příběhy rodičovské generace?

Biolog Luis Thomas vyslovil hypotézu, že se jedná o jakýsi "kloub" mezi generacemi, který umožňuje adaptaci na měnící se podmínky. Pokud by mladší generace přejímala úplně všechny příběhy nekriticky, byla by výsledná společnost neobyčejně konzervativní. To mohlo v minulých stovkách generací tyto kolektivy znevýhodnit natolik, že nepředaly své geny. Existence "kritického období" mladé generace vůči příběhům generace rodičů obvykle neznamená odmítnutí většiny příběhů celoživotně. Po skončení puberty dospělé děti obvykle převezmou naprostou většinu příběhů mezi své příběhové vybavení.